

Sygnatura akt: V GC 1558/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 02 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. K. (1)

przeciwko: B. U. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej B. U. (1) na rzecz powoda P. K. (1) kwotę 1.426,00 zł (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia sześć złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 12 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,
2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanej B. U. (1) na rzecz powoda P. K. (1) kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 287,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

SSR Katarzyna Górna- Szuława

Sygn. akt V GC 1558/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 maja 2017 r. powód P. K. (1) prowadzący działalność gospodarczą p.n. (...)” w Z. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się zasądzenia od pozwanej B. U. (2) prowadzącej działalność gospodarczą p.n. (...) w O. W.. zapłaty kwoty 1.426,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 27 listopada 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż wykonał dla pozwanej usługę transportową zgodnie ze zleceniem nr (...) i w dniu 27 września 2016 r. wystawił fakturę VAT nr (...). Przesłał pozwanej komplet dokumentów przewozowych wraz z fakturą na adres korespondencyjny wskazany przez nią w zleceniu transportowym. Powód wskazał, że pozwana nie uregulowała należności w całości ani w części. W związku z tym powód wezwał ją do zapłaty kwoty 1.426,00 zł w dniu 20 marca 2017 r. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 12 czerwca 2017 r. w sprawie sygn. akt V GNC 2259/17 Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z żądanymi odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana w ustawowym terminie złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wносиła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że roszczenie nie jest wymagalne, gdyż zgodnie z warunkami zlecenia powód był zobowiązany do dostarczenia jej wszelkich biorących udział w transporcie dokumentów, nie tylko CMR. Brak doręczenia tychże dokumentów determinuje obniżenie wynagrodzenia o 30%, a nadto wydłuża termin zapłaty do 90 dni. Ponadto wymagalność roszczenia powstaje po 60 dniach, wydłużonych w niniejszej sprawie do 90 dni od doręczenia dokumentacji, co w niniejszej sprawie nie wystąpiło. Pozwana wskazała również, że termin płatności został ustalony na drugą lub czwartą środę miesiąca następującą po terminie płatności wynikającym ze zlecenia.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 22 sierpnia 2017 r. (data wpływu) powód sprecyzował żądanie pozwu domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 1.426,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 12 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie cofnął pozew w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 1.426,00 zł od dnia 27 listopada 2016 r. do dnia 11 stycznia 2017 r. W pozostałym zakresie podtrzymał żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalność gospodarczą, której przedmiotem jest między innymi transport drogowy towarów, w tym transport międzynarodowy.

(bezsporne).

Na podstawie zlecenia przewozu nr (...) pozwana zleciła powodowi wykonanie usługi transportowej na trasie Hiszpania - Francja. W zleceniu określono wysokość stawki za usługę transportową na kwotę 270 euro netto, tj. 332,10 euro brutto. Faktura miała być wystawiona w walucie euro, płatność frachtu w walucie euro, VAT dla celów księgowych miał być ustalony w PLN wg średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień faktycznego rozładunku (na fakturze należało zamieścić w/w tabelę kursu NBP wraz z jej numerem kursem i datą (pkt 11 zlecenia). Zgodnie z warunkami zlecenia przewoźnik był zobowiązany do dostarczenia zleceniodawcy wszystkich biorących udział w transporcie dokumentów,

w tym: dokumentów CMR (w dwóch kopiach), potwierdzenia dokumentu dostawy oraz kopią dokumentu potwierdzającego dokonanie odprawy celnej (w przypadku takiej odprawy) w terminie 10 dni od daty rozładunku pod rygorem obniżenia stawki frachtu o 30% oraz wydłużenia terminu płatności do 90 dni. List przewozowy powinien posiadać: adres nadawcy, adres odbiorcy, datę załadunku, datę rozładunku, pieczętkę, czytelny podpis odbiorcy, nr samochodu, pieczętkę przewoźnika, czytelne uwagi przewoźnika/nadawcy/odbiorcy (w przypadku zastrzeżeń do stanu/jakości towaru) (pkt 6). Strony ustaliły również, że fracht jest płatny w walucie określonej w zleceniu w terminie 60 dni od odebrania przez zleceniodawcę prawidłowo wypełnionej faktury wraz z kompletem oryginalnych, prawidłowo wypełnionych dokumentów transportowych, zaś płatność realizowana jest w drugą i czwartą środę miesiąca – najbliższą przypadającą po terminie płatności wynikającym ze zlecenia (pkt 47 zlecenia).

Za wykonany przewóz powód wystawił w dniu 27 września 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 270 euro netto, tj. 332,10 euro brutto. Faktur została nadana na adres korespondencyjny pozwanej wskazany w zleceniu wraz kompletem uzgodnionych dokumentów w dniu 10 października 2016 r., zaś zostały one doręczone pozwanej w dniu 11 października 2017 r.

Transport został wykonany zgodnie ze zleceniem. Pozwana po jego wykonaniu nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń ani reklamacji.

Wobec braku zapłaty pismem z dnia 20 marca 2017 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1.426,00 zł tytułem niezapłaconej faktury VAT nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach

handlowych w terminie do dnia 21 marca 2017 r. pod rygorem skierowana sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało nadane na pocztę tego samego dnia.

(dowód: zlecenie k. 8, list przewozowy CMR k. 9, faktura VAT k. 10, wezwanie do zapłaty k. 11, wyciąg z książki nadawczej k. 12, potwierdzenie nadania k. 38-39, wydruk k. 40, przesłuchanie powoda P. K. (1) k. 46, e-protokół z dnia 21.09.2017 r. 00:01:41-00:05:46).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dokumentów, których wiarygodność i rzetelność sporządzenia nie budziła jego wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony oraz przesłuchania powoda P. K. (2).

Sąd uznał zeznania powoda za prawdziwe, gdyż były spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Pozwana wezwana na termin rozprawy do osobistego stawiennictwa nie stawiła się i nie wzięła udziału w procesie. Wraz z odpisem nakazu zapłaty otrzymała pouczenie, że w sprzeczcie winna przedstawić wszystkie zarzuty i dowody na ich poparcie przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Zaś wraz z wezwaniem na termin rozprawy otrzymała pouczenie o treści art. 162, 207, 217, 229 i 230 kpc.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiały dowodowego roszczenie strony powodowej należało uznać za uzasadnione w całości.

W sprawie bezsporne było, że strony sporu łączyła umowa przewozu międzynarodowego w rozumieniu art. 1 Konwencji CMR, na podstawie której powód zobowiązał się przewieźć towary na zlecenie pozwanej, zaś miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu oraz miejsce przewidziane dla jej dostawy, znajdowały się w dwóch różnych krajach.

Zgodnie z treścią art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 kc w zw. z art. 3 kpc w zw. z art. 232 k.p.c.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy na powodzie spoczywał ciężar wykazania istnienia umowy, jej treści oraz wysokości należności dochodzonej w procesie. Na poparcie swojego stanowiska powód jako dowód powołał zlecenie, list przewozowy, fakturę VAT, dowody nadania i doręczenia dokumentów transportowych oraz wezwanie do zapłaty wraz z dowodem jego nadania.

Pozwana podniosła w sprzeczcie, że roszczenie nie jest wymagalne, gdyż zgodnie z warunkami zlecenia powód był zobowiązany do dostarczenia wszelkich biorących udział w transporcie dokumentów, nie tylko CMR. Brak doręczenia tychże dokumentów determinuje obniżenie wynagrodzenia o 30%, a nadto wydłuża termin zapłaty do 90 dni. Zatem wymagalność roszczenia powstaje po 60 dniach, wydłużonych w niniejszej sprawie do 90 dni od doręczenia dokumentacji, co w niniejszej sprawie nie wystąpiło. Pozwana wskazała również, że termin płatności został ustalony na drugą lub czwartą środę miesiąca następującą po terminie płatności wynikającym ze zlecenia. W toku procesu powód przyznał, że doręczenie dokumentów transportowych nastąpiło po upływie 10-dniowego terminu określonego w zleceniu, co spowodowało wydłużenie terminu płatności do 90 dni. Przyznał również, że termin płatności wynagrodzenia przypadał na drugą lub czwartą środę miesiąca przypadającą po terminie płatności wynikającym ze zlecenia, zatem roszczenie stał się wymagalne w dniu 11 stycznia 2017 r., gdyż wtedy upłynął termin płatności. Tym samym w dacie wystąpienia z powództwem roszczenie było wymagalne.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego usługa została wykonana, towar przewieziono, zgodnie ze zleceniem, zatem należy się wynagrodzenie.

Jak już wyżej wspomniano, powód dołączył do akt sprawy potwierdzenie nadania i doręczenia przesyłki pocztowej zawierającej ustalone przez strony dokumenty związane z wykonaniem usługi transportowej. Z treści sprzeciwu nie wynika, jakich dokładnie dokumentów pozwana miałaby nie otrzymać. Pozwana zaś nie wykazała, jakich konkretnie dokumentów jej nie doręczono. Podkreślić trzeba, że zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego stwierdzić należy, iż gdyby pozwana nie otrzymała jakichkolwiek wymaganych dokumentów, zwróciłaby się do powoda o ich przesłanie, o ile miałaby zamiar wywiązać się ze swojego zobowiązania i uiścić wynagrodzenie za wykonaną usługę. Tym bardziej, że pozwana otrzymała również (czego nie kwestionowała) wezwanie do zapłaty należności wynikającej ze spornej faktury VAT. Nie odpowiedziała na nie, ani nie wyjaśniła przyczyn braku zapłaty. Zatem przyjąć należy, iż zarzut niewłaściwego wykonania zobowiązania przez powoda podniesiony w sprzeciwie został sformułowany na potrzeby niniejszego procesu, zaś pozwana nie tylko nie wykazała jego zasadności, ale nawet nie zaoferowała żadnych środków dowodowych w celu jego udowodnienia.

Pozwana podniosła również zarzut, że niedoręczenie przesyłki w terminie zakreślonym w zleceniu skutkuje obniżeniem wynagrodzenia o 30%, a ponadto wydłuża termin zapłaty do 90 dni. Powód zaś przyznał, że dokumenty zostały doręczone pozwanej po tym terminie i zmodyfikował żądanie pozwu w zakresie odsetek, uwzględniając 90 dniowy termin płatności oraz okoliczność, że miała ona być dokonana w drugą lub czwartą środę miesiąca przypadającą po terminie płatności.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że art. 8a ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r. wprowadził zakaz ustalania daty doręczenia dokumentów związanych z wykonaniem umowy. Strony transakcji handlowej nie mogą ustalać daty doręczenia faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi. Tym bardziej więc nie mogą zastrzec kar umownych związanych z nieterminowym doręczeniem dokumentów. Nadto podkreślić należy, iż zastrzeżenie takie przewiduje dwie sankcje (finansową i wydłużenie terminu płatności) za to samo zachowanie. Zaś zastrzeżenie przez pozwanego podwójnej sankcji za ten sam przejaw nienależytego wykonania obowiązku wynikającego z umowy nie może skutkować uznaniem, że doszło między stronami do skutecznego zastrzeżenia kary umownej za niedostarczenie w terminie dokumentów przewozowych (por. wyrok SO w Szczecinie z dnia 13.12.2013 r., VIII Ga 346/13). Tym samym zarzut pozwanej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Dodać należy, że ani powód, ani pozwana nie powoływały się w sprawie na zasadę walutowości (art. 358§1 kc). Zważywszy na fakt, że faktury stanowiące podstawę rozliczenia nie tylko umowy będącej przedmiotem tego postępowania, ale również wcześniejszych umów łączących strony zawierały kwotę przewoźnego wyrażoną zarówno w euro, jak i w złotych uznać należy, że strony dopuszczały możliwość rozliczenia zobowiązania w obydwu walutach. Przepis art. 358 par.1 kc nie stoi na przeszkodzie takiemu ukształtowaniu stosunku prawnego. Powyższe prowadziło do wniosku, że powód mógł żądać spełnienia świadczenia w złotych polskich, przy przeliczeniu wynagrodzenia z euro po kursie z dnia poprzedzającego dzień załadunku.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż roszczenie powoda jest w pełni uzasadnione (pkt 1 sentencji wyroku).

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) zgodnie z którym w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Jak już wspomniano, pozwana miała uregulować

należność z faktury w terminie 90 dni od daty doręczenia faktury i dokumentów przewozowych, przy czym płatność realizowana miała być w drugą i czwartą środę miesiąca – najbliższą przypadającą po terminie płatności wynikającym ze zlecenia. W związku

z powyższym terminem płatności za wykonaną usługę upłynął pozwanej w dniu 11 stycznia 2017 r. Zatem pozwana popadła w opóźnienie w dniu 12 stycznia 2017 r. i od tej daty należy liczyć odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty, tj. od 1.426,00 zł (pkt 1 sentencji wyroku).

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 22 sierpnia 2017 r. (data wpływu) cofnął pozew w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 1.426,00 zł od dnia 27 listopada 2016 r. do dnia 11 stycznia 2017 r.

W myśl art. 203§1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie zaś z treścią art. 355§1 i 2 kpc, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd umorzył postępowanie co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 1.426,00 zł od dnia 27 listopada 2016 r. do dnia 11 stycznia 2017 r. (pkt 2 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 zł obliczona zgodnie z art. 28 ust. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 270,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Pozwana przegrała proces w całości, musiała więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niej na rzecz powoda kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna- Szulawa